

iskola szellemi holdudvarából érkező gondolkodókat méltatja. A kötetnyitó *Litera*-interjúban a szerző az öt ért szellemi hatások közül kiemelt csodálattal említi Lukács nevét, akinél – teszi fel a költői kérdést – „közelítették-e az irodalmat valaha magasabb igénnyel?” (12.o.)

(A kérdésbe foglalt állítás azért azt hiszem, több szempontból sem hív elő habozás nélküli egyetértést még akkor sem, ha világos lenne, „melyik” Lukácsról is van szó.)

Akárhogy is, az említett szerzőkhöz fűződő, a tanulmányok helyenként személyesebb retorizáltságában is tetten érhető szellemi közösség forrásvidéke nyilván Lukács (és filozófiai utóélete), ekképp az említett alkotókat értelmező, szövegeiket helyenként polemikusan, helyenként elragadtatottan továbbgondoló Pór Péter bizonyos fokig saját intellektuális múltjával is szembesül ezekben a szövegekben. Ez a szellemi attitűd olyan nagyszerű kulturális referenciákat – szerzőket, elméleteket, szövegeket, gondolkodási modelleket – mozgat (lásd az említett dolgozatok hivatkozás- és utaláslistáját), amelyeket joggal tartunk számon a progresszív gondolkodás meghatározó erőiként. Ez persze közhely. Magam is csak azért említettem, hogy egyértelművé tegyem: Pór Péter, a Széchenyi-díjas tudós különösen érzékeny, intellektuálisan mozgékony, gazdag szellemiségű irodalmi tanulmányai – amelyek egyébként elméleti jellegű hivatkozásokat alig tartalmaznak! – milyen súlyos bölcséleti talapzatokra épültek.



VÁRHÁZ TÉR